

A.B. (M)

Αριθμός 803/2020

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Β΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 23 Ιανουαρίου 2019, με την εξής σύνθεση: Ε. Σάρπ, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Β΄ Τμήματος, Ε. Νίκα, Α. Σδράκα, Σύμβουλοι, Μ. Σκανδάλη, Α. Φοβάκης, Πάρεδροι. Γραμματέας η Α. Ζυγουρίτσα.

Α. Για να δικάσει την από 8 Μαρτίου 2018 αίτηση:

της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων, η οποία παρέστη με την Αναστασία Βασιλείου, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

κατά της Κοινοπραξίας ανωνύμων εταιρειών με την επωνυμία «ΚΟΙΝΟΠΡΑΞΙΑ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ Ο.Τ.Α. ΛΟΥΤΡΑΚΙ Α.Ε. - ΚΛΑΜΠ ΟΤΕΛ ΛΟΥΤΡΑΚΙ ΚΑΖΙΝΟ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ Α.Ε.», που εδρεύει στο Λουτράκι Κορινθίας (Ακτή Ποσειδώνος αρ. 48), η οποία παρέστη με τους δικηγόρους α) Ιωάννη Θεοδωρόπουλο (Α.Μ. 3459), β) Πέτρο Πανταζόπουλο (Α.Μ. 23940) και γ) Λάμπρο Γεωργακόπουλο (Α.Μ. 25632), που τους διόρισε με ειδικό πληρεξούσιο.

Με την αίτηση αυτή η αναιρεσείουσα Αρχή επιδιώκει να αναιρεθεί η υπ' αριθμ. 8/2018 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Τριπόλεως.

Β. Για να δικάσει την από 4 Απριλίου 2018 αίτηση:

της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΑΖΙΝΟ ΠΑΡΝΗΘΑΣ Α.Ε.», που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής (οδός Αγίου Κωνσταντίνου αρ. 49), η οποία παρέστη με τον δικηγόρο Κωνσταντίνο Σπυρόπουλο (Α.Μ. 28660), που τον διόρισε με ειδικό πληρεξούσιο,

κατά της Κοινοπραξίας ανωνύμων εταιρειών με την επωνυμία

./.

«ΚΟΙΝΟΠΡΑΞΙΑ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ Ο.Τ.Α. ΛΟΥΤΡΑΚΙ Α.Ε. - ΚΛΑΜΠ ΟΤΕΛ ΛΟΥΤΡΑΚΙ ΚΑΖΙΝΟ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ Α.Ε.», που εδρεύει στο Λουτράκι Κορινθίας (Ακτή Ποσειδώνος αρ. 48), η οποία παρέστη με τους δικηγόρους α) Ιωάννη Θεοδωρόπουλο (Α.Μ. 3459), β) Πέτρο Πανταζόπουλο (Α.Μ. 23940), γ) Λάμπρο Γεωργακόπουλο (Α.Μ. 25632) και δ) Νικόλαο Αυγουλέα (Α.Μ. 31643), που τους διόρισε με ειδικό πληρεξούσιο.

Με την αίτηση αυτή η αναιρεσείουσα εταιρεία επιδιώκει να αναιρεθεί η υπ' αριθμ. 8/2018 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Τριπόλεως.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της εισηγήτριας, Παρέδρου Μ. Σκανδάλη.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε: Α) την εκπρόσωπο της αναιρεσείουσας Αρχής, η οποία ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση και τους πληρεξουσίου της αναιρεσίβλητης κοινοπραξίας, οι οποίοι ζήτησαν την απόρριψή της και Β) τον πληρεξούσιο της αναιρεσείουσας εταιρείας, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση και τους πληρεξουσίου της αναιρεσίβλητης κοινοπραξίας, οι οποίοι ζήτησαν την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ á τ ο ν Ν ό μ ο

1. Επειδή, με την πρώτη των κρινόμενων αιτήσεων (με αριθμό κατάθεσης Ε 870/2018), για την άσκηση της οποίας δεν απαιτείται κατά τον νόμο καταβολή παραβόλου, ζητείται η αναίρεση της 8/2018 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Τριπόλεως, κατά το μέρος που με

αυτήν έγινε δεκτή προσφυγή της αναιρεσίβλητης κοινοπραξίας κατά της τεκμαιρόμενης απόρριψης της 25469/17.7.2014 ενδικοφανούς προσφυγής που είχε ασκήσει η ίδια ενώπιον της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων (Γ.Γ.Δ.Ε.) κατά της σιωπηρής απόρριψης από τον Προϊστάμενο της Δημόσιας Οικονομικής Υπηρεσίας (Δ.Ο.Υ.) Κορίνθου της 10050/21.3.2014 αιτήσεως της περί επιστροφής σε αυτήν ως αχρεωστήτως καταβληθέντος συνολικού ποσού 36.237.023,57 ευρώ, το οποίο αντιστοιχούσε σε γενόμενες επί τη βάσει ιδιωτικού συμφωνητικού αυξήσεις αφ' ενός του ποσοστού συμμετοχής του Ελληνικού Δημοσίου επί των μικτών κερδών της αναιρεσίβλητης επιχείρησης από τυχερά παίγνια και αφ' ετέρου του καταβαλλόμενου από την ίδια ειδικού ετήσιου τέλους για την κατοχή άδειας λειτουργίας καζίνο, και διατάχθηκε η επιστροφή του ως άνω ποσού στην κοινοπραξία αυτή.

2. Επειδή, με την δεύτερη των κρινόμενων αιτήσεων (με αριθμό κατάθεσης Ε 1098/2018), για την άσκηση της οποίας έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (βλ. ηλεκτρονικό παράβολο με κωδικό πληρωμής 200077187958 0604 0012/2018), ζητείται η αναίρεση της ίδιας ως άνω 8/2018 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Τριπόλεως, κατά το μέρος που με αυτήν απορρίφθηκε ως απαράδεκτη λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος πρόσθετη παρέμβαση που είχε ασκήσει στη δίκη αυτή η αναιρεσεύουσα εταιρεία «ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΑΖΙΝΟ ΠΑΡΝΗΘΑΣ Α.Ε.» υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου, αιτούμενη την απόρριψη του ένδικου βοηθήματος της αναιρεσίβλητης κοινοπραξίας περί επιστροφής στην τελευταία του ως άνω ποσού των 36.237.023,57 ευρώ, και έγινε δεκτό το εν λόγω ένδικο βοήθημα.

3. Επειδή, οι δύο ανωτέρω αιτήσεις είναι συνεκδικαστέες ως συναφείς, εφόσον στρέφονται κατά της ίδιας αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Τριπόλεως.

4. Επειδή, με το ν. 2206/1994 «Ίδρυση, οργάνωση, λειτουργία, έλεγχος καζίνων και άλλες διατάξεις» (Α' 62), όπως ίσχυε κατά τον

κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο, επιτράπηκε η χορήγηση αδειών λειτουργίας δώδεκα επιχειρήσεων καζίνων στη χώρα, με γεωγραφική κατανομή. Συγκεκριμένα, με το άρθρο 1 του νόμου αυτού προβλέφθηκαν, μεταξύ άλλων, δύο άδειες στο Νομό Αττικής, από τις οποίες η πρώτη στη θέση του Μον Παρνές στην Πάρνηθα και η δεύτερη εκτός Δήμου Αθηναίων, καθώς και μία άδεια στα όρια του Δήμου Λουτρακίου – Περαχώρας. Δόθηκε δε η δυνατότητα χορήγησης και δύο ακόμη αδειών (στη Θράκη και στην Ήπειρο) με απόφαση του Υπουργού Τουρισμού, ανερχομένων έτσι των αδειών συνολικά σε 14 (παρ. 1). Προβλέφθηκε, επίσης, ότι για χρονικό διάστημα δώδεκα (12) ετών δεν θα χορηγούνται άλλες άδειες λειτουργίας επιχειρήσεων καζίνων (παρ. 2). Περαιτέρω, ορίστηκε ότι οι άδειες λειτουργίας παραχωρούνται με απόφαση του Υπουργού Τουρισμού μετά από διεθνή πλειοδοτικό διαγωνισμό (παρ. 7), ο δε διαγωνισμός προκηρύσσεται με απόφαση του Υπουργού Τουρισμού που δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (παρ. 14). Με το επόμενο άρθρο 2 του ίδιου νόμου καθορίστηκαν, μεταξύ άλλων, τα υπέρ του Δημοσίου τέλη και έσοδα ως ακολούθως: «6. Τα τέλη και έσοδα του Δημοσίου από τις επιχειρήσεις των καζίνων είναι τα ακόλουθα: α) Παράβολο για την υποβολή αίτησης δραχμών 2.000.000. β) Χρηματική προσφορά για την παραχώρηση της άδειας λειτουργίας. γ) Συμμετοχή στα μικτά κέρδη παιχνιδιών. δ) Ειδικά ετήσιο τέλος για την κατοχή άδειας λειτουργίας καζίνο. ε) Φόροι, τέλη και δικαιώματα που προβλέπονται από τους νόμους που αφορούν τη λειτουργία και τη δραστηριότητα ανωνύμων εταιρειών στην Ελλάδα. 7. Για την παραχώρηση της άδειας λειτουργίας θα προκαταβάλλεται χρηματική προσφορά που δεν μπορεί να είναι κατώτερη από τα ακόλουθα για κάθε θέση ποσά ... 8. Η συμμετοχή του Ελληνικού Δημοσίου στα μικτά κέρδη παιχνιδιών δεν μπορεί να είναι κατώτερη από: α) Τριάντα τοις εκατό (30%) για τις επιχειρήσεις καζίνων των νομών Αττικής, Θεσσαλονίκης, των νήσων Κρήτης, Κέρκυρας, Ρόδου και του νομού Αχαΐας. β) Είκοσι τοις εκατό (20%) στις υπόλοιπες

επιχειρήσεις. Καταβάλλεται μηνιαία και εισπράττεται κατά τις διατάξεις για το φόρο προστιθέμενης αξίας. 9. Το ειδικό ετήσιο τέλος υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου καθορίζεται σε δρχ. 1.200.000.000 για καθένα από τα καζίνα των νομών Αθηνών, Θεσσαλονίκης και Κρήτης και σε δρχ. 200.000.000 για καθένα από τα καζίνα των νήσων Ρόδου, Κέρκυρας και νομού Αχαΐας και σε δρχ. 50.000.000 για καθένα από τα υπόλοιπα, τα οποία ποσά αποδίδονται στον Ε.Ο.Τ.. 10. Με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών ορίζεται εισιτήριο εισόδου στα καζίνα ορισμένων περιοχών. Με την ίδια απόφαση ορίζεται η τιμή εισιτηρίου και το ποσοστό που θα αποδίδεται στο Δημόσιο. 11. ... ». Ακολούθως, με το άρθρο πρώτο παράγραφος Ε υποπαράγραφος Ε7 του ν. 4093/2012 (Α' 222) προβλέφθηκαν, μεταξύ άλλων, τα εξής: «9. Το εισιτήριο για την είσοδο στο χώρο των «μηχανημάτων» ή των «τραπεζιών» των επιχειρήσεων καζίνο της χώρας, ορίζεται ενιαία, στο ποσό των έξι (6) ευρώ. Από τη συνολική αξία του εισιτηρίου παρακρατείται ποσοστό είκοσι τοις εκατό (20%) από την επιχείρηση - καζίνο, ως δικαίωμα διάθεσης και κάλυψης δαπανών, στο οποίο εμπεριέχεται και ο αναλογών Φ.Π.Α., το υπόλοιπο δε ποσό αποτελεί το δικαίωμα του Δημοσίου. Με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών μπορεί να ανακαθορίζεται η τιμή εισιτηρίου, το ποσοστό που θα αποδίδεται στο Δημόσιο, καθώς και κάθε διαδικαστικό θέμα ή λεπτομέρεια εφαρμογής των προηγούμενων εδαφίων. 10. Από την έναρξη ισχύος του νόμου καταργούνται: αα. Οι διατάξεις της παρ. 10 του άρθρου 2 του ν. 2206/1994 (Α' 62) ... ββ. ... γγ. ... γ. Η συμμετοχή του Ελληνικού Δημοσίου στα μικτά κέρδη παιγνίων, που καθορίζεται στην παρ. 8 του άρθρου 2 του ν. 2206/1994, ... όπως αυτές έχουν διαμορφωθεί και ισχύουν για κάθε μία από τις λειτουργούσες επιχειρήσεις καζίνο της χώρας, αυξάνεται κατά δύο (2) ποσοστιαίες μονάδες».

5. Επειδή, με την 920/30.5.1994 απόφαση του Υπουργού Τουρισμού (Β' 422/6.6.1994), η οποία εκδόθηκε βάσει των προεκτεθεισών διατάξεων του ν. 2206/1994, μεταξύ άλλων προκηρύχθηκε

διεθνής πλειοδοτικός διαγωνισμός για την παραχώρηση δέκα (10) αδειών λειτουργίας καζίνο, μεταξύ των οποίων μία στο νομό Αττικής στη θέση Μον Παρνές στην Πάρνηθα, μία στο νομό Αττικής εκτός Δήμου Αθηναίων και μία στα όρια του Δήμου Λουτρακίου - Περαχώρας. Με την ίδια απόφαση ορίστηκε ότι η οικονομική προσφορά των συμμετεχόντων στον διαγωνισμό θα πρέπει να περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, το προτεινόμενο ποσοστό συμμετοχής του Ελληνικού Δημοσίου στα μικτά κέρδη των παιχνιδιών, λαμβάνοντας υπ' όψιν το κατώτατο - βάσει της θέσης του καζίνο - όριο, καθώς και αποδοχή της καταβολής του προβλεπόμενου (ανάλογα με τη θέση του καζίνο) ειδικού ετήσιου τέλους. Όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, με την 290/14.2.1995 απόφαση του Υπουργού Τουρισμού (Β' 101/15.2.1995) παραχωρήθηκε στην αναιρεσίβλητη κοινοπραξία άδεια για την ίδρυση, λειτουργία και εκμετάλλευση καζίνο στα όρια του Δήμου Λουτρακίου - Περαχώρας. Στο άρθρο 1 της αποφάσεως αυτής ορίστηκε, μεταξύ άλλων, ότι το Δημόσιο αναλαμβάνει την υποχρέωση για χρονικό διάστημα 12 ετών από την έναρξη της λειτουργίας της επιχείρησης να μην χορηγούνται άλλες άδειες λειτουργίας επιχειρήσεων καζίνο, με εξαίρεση αυτές που προβλέπονται από τις διατάξεις του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 2206/1994. Με το άρθρο 3 της αυτής αποφάσεως ορίστηκαν οι οικονομικές υποχρεώσεις της αναιρεσίβλητης ως αδειούχου, στις οποίες περιλαμβάνεται η καταβολή ειδικού ετήσιου τέλους ποσού 50.000.000 δρχ. (143.735,14 ευρώ), καθώς και η συμμετοχή του Δημοσίου στα μικτά κέρδη των παιγνίων σε ποσοστό 20%, κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 2 παρ. 8 περ. β' του ν. 2206/1994 και στην προσφορά της αναιρεσίβλητης που έγινε αποδεκτή, ορίστηκε δε ότι η συμμετοχή αυτή θα καταβάλλεται μηνιαίως κατά τις διατάξεις περί φόρου προστιθέμενης αξίας. Οι ως άνω οικονομικές υποχρεώσεις της αναιρεσίβλητης κοινοπραξίας καθώς και η υποχρέωση του Δημοσίου περί μη παραχώρησης άλλης άδειας κατά τα ανωτέρω περιελήφθησαν και στην μετέπειτα συναφθείσα 602/3.4.1995 σύμβαση

μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου και της κοινοπραξίας αυτής. Περαιτέρω, από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι μετά την υπογραφή της ως άνω συμβάσεως υπεγράφη μεταξύ της Υπουργού Ανάπτυξης και της αναιρεσίβλητης κοινοπραξίας το από 8.11.1996 ιδιωτικό συμφωνητικό, με το οποίο συμφωνήθηκε αύξηση του ποσοστού συμμετοχής του Ελληνικού Δημοσίου επί των μικτών κερδών της επιχείρησης αυτής από τυχερά παίγνια από 20% σε 33%, καθώς και αύξηση του καταβαλλόμενου από την ίδια ειδικού ετήσιου τέλους για την κατοχή της άδειας λειτουργίας του καζίνο από 50.000.000 δρχ. (143.735,14 ευρώ) σε 250.000.000 δρχ. (733.675,71 ευρώ). Συμφωνήθηκε δε ότι οι αυξήσεις αυτές ισχύουν για όσο χρόνο λειτουργεί στο νομό Αττικής ένα μόνο καζίνο και αυτό δεν λειτουργεί επί του οδικού άξονα Αθηνών – Κορίνθου. Ακολούθως, το ποσοστό συμμετοχής του Ελληνικού Δημοσίου στα μικτά κέρδη από τυχερά παιχνίδια αυξήθηκε, βάσει της προεκτεθείσας διάταξης του άρθρου πρώτου παράγραφος Ε υποπαρ. Ε7 περ. 10 γ' του ν. 4093/2012, κατά 2 ποσοστιαίες μονάδες και διαμορφώθηκε τελικώς σε 35%. Το έτος 2014, η αναιρεσίβλητη κοινοπραξία, με την 10050/21.3.2014 αίτησή της προς τη Δ.Ο.Υ. Κορίνθου και την 002571/31.1.2014 αίτησή της προς το Ελληνικό Δημόσιο, ζήτησε την επιστροφή συνολικού ποσού 36.237.023,57 ευρώ, και συγκεκριμένα ποσού 34.427.289,19 ευρώ, το οποίο αντιστοιχούσε στην αύξηση κατά 13% του ποσοστού συμμετοχής του Δημοσίου επί των μικτών κερδών της επιχείρησης από τυχερά παίγνια για το χρονικό διάστημα από 22.11.2010 έως 6.9.2013, και ποσού 1.809.734,98 ευρώ, το οποίο αντιστοιχούσε στην αύξηση του ειδικού ετήσιου τέλους για το χρονικό διάστημα από 2010 έως 2014. Κατά την κοινοπραξία, τα ποσά αυτά καταβλήθηκαν αχρεωστήτως λόγω της παράνομης - κατά τους ισχυρισμούς της - τροποποίησης της αρχικής αδειας και της αρχικής (602/3.4.1995) συμβάσεως που επήλθε με το ως άνω από 8.11.1996 ιδιωτικό συμφωνητικό. Κατά της σιωπηρής απόρριψης της υποβληθείσας

ενώπιον της Δ.Ο.Υ. Κορίνθου αιτήσεώς της, η αναιρεσίβλητη άσκησε ενώπιον της Γ.Γ.Δ.Ε. την 25469/17.7.2014 ενδικοφανή προσφυγή, η οποία ομοίως απορρίφθηκε σιωπηρώς. Στη συνέχεια, η αναιρεσίβλητη κοινοπραξία άσκησε ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών κατά του Ελληνικού Δημοσίου και της Επιτροπής Εποπτείας και Ελέγχου Παιγνίων το από 18.7.2014 ένδικο βοήθημα, επιγραφόμενο ως «προσφυγή-αγωγή», με το οποίο ζήτησε την ακύρωση της σιωπηρής απόρριψης της ως άνω 0002571/21.3.2014 αιτήσεώς της προς το Ελληνικό Δημόσιο, την ακύρωση της τεκμαιρόμενης απόρριψης της 25469/17.7.2014 ενδικοφανούς προσφυγής της κατά της σιωπηρής απόρριψης της αιτήσεώς της προς τη Δ.Ο.Υ. Κορίνθου και την επιστροφή σε αυτήν των καταβληθέντων ποσών, άλλως την αναγνώριση της υποχρέωσης των αντιδίκων της (Ελληνικού Δημοσίου και Επιτροπής Εποπτείας και Ελέγχου Παιγνίων) να επιστρέψουν τα αιτούμενα ποσά, κατ' εφαρμογήν των διατάξεων περί αστικής ευθύνης του Δημοσίου (άρθρο 105 ΕισΝΑΚ) ή περί αδικαιολογήτου πλουτισμού (άρθρο 904 ΑΚ), άλλως την αναπροσαρμογή από το δικαστήριο του ποσοστού συμμετοχής του Ελληνικού Δημοσίου στα μικτά κέρδη της κοινοπραξίας από τυχερά παίγνια σε ποσοστό 20% και του ύψους του καταβλητέου ειδικού ετήσιου τέλους στο ποσό των 146.735,14 ευρώ, κατ' εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 288 ΑΚ και 388 ΑΚ. Με την 4724/2015 απόφασή του το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών διέταξε τον χωρισμό του δικογράφου του ως άνω ενδίκου βοηθήματος, κατά το μέρος που στρεφόταν κατά της τεκμαιρόμενης σιωπηρής απόρριψης από τη Γενική Γραμματεία Δημοσίων Εσόδων της 25469/17.7.2014 ενδικοφανούς προσφυγής της αναιρεσίβλητης κοινοπραξίας κατά της σιωπηρής απόρριψης της 10050/21.3.2014 αιτήσεώς της προς τη Δ.Ο.Υ. Κορίνθου περί επιστροφής των ανωτέρω ποσών, και την κατάθεση νέου δικογράφου στο κατά τόπο αρμόδιο Διοικητικό Εφετείο Τριπόλεως, κατά τα λοιπά δε (ως προς όλα δηλαδή τα άλλα αιτήματα, κατά την έννοια της ανωτέρω αποφάσεως)

απέρριψε το ένδικο αυτό βοήθημα. Η αναιρεσίβλητη κοινοπραξία δεν άσκησε αίτηση αναιρέσεως κατά της ανωτέρω αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, αλλά υπέβαλε ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Τριπόλεως, «σε συμμόρφωση προς την ... απόφαση» αυτή, όπως αναφέρεται στο δικόγραφο, το από 2.12.2015 ένδικο βοήθημα, επιγραφόμενο επίσης ως «προσφυγή – αγωγή», με όμοιο περιεχόμενο και αιτήματα όπως και εκείνο επί του οποίου εκδόθηκε η απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Με την ήδη αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση το δικάσαν δικαστήριο έκρινε ότι το ένδικο αυτό βοήθημα ασκείται παραδεκτώς και είναι περαιτέρω εξεταστέο μόνον κατά το μέρος που με αυτό ζητείται η ακύρωση της τεκμαιρόμενης σιωπηρής απόρριψης της 25469/17.7.2014 ενδικοφανούς προσφυγής που είχε ασκήσει η αναιρεσίβλητη κοινοπραξία κατά της σιωπηρής απόρριψης της 10050/21.3.2014 αιτήσεώς της προς τη Δ.Ο.Υ. Κορίνθου για την επιστροφή του ποσού των 36.237.023,57 ευρώ. Κατά τα λοιπά το δικάσαν δικαστήριο απέρριψε το ως άνω ένδικο βοήθημα ως απαράδεκτο για το λόγο ότι ως προς τα άλλα τιθέμενα με το αυτό ζητήματα δεσμευόταν από το δεδικασμένο που απέρρεε από την προαναφερθείσα 4724/2015 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Επίσης, πρόσθετη παρέμβαση ασκηθείσα υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου, κατά τις διατάξεις του άρθρου 113 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (Κ.Δ.Δ., ν. 2717/1999, Α' 97), από την εταιρεία «Ελληνικό Καζίνο Πάρνηθας Α.Ε.» απορρίφθηκε ως απαράδεκτη λόγω μη στοιχειοθέτησης εννόμου συμφέροντος εκ μέρους της παρεμβαίνουσας. Ειδικότερα, το δικάσαν εφετείο, αφού δέχθηκε ότι κατά την έννοια της ως άνω διατάξεως του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας υφίσταται έννομο συμφέρον προς παρέμβαση, εφόσον η έκβαση της δίκης θίγει από την άποψη του πραγματικού και νομικού ζητήματος τα έννομα συμφέροντά του παρεμβαίνοντος, καθώς και ότι επί φορολογικής δίκης η άσκηση πρόσθετης παρέμβασης προϋποθέτει ότι ο παρεμβαίνων σχετίζεται ο

ίδιος κατά το νόμο με την ένδικη φορολογική υποχρέωση, έκρινε εν προκειμένω ότι η παρεμβαίνουσα «δεν έχει άμεσο σύνδεσμο με την κρινόμενη υπόθεση, ούτε σχετίζεται κατά νόμο με την ένδικη φορολογική διαφορά [...] τα [δε] υποστηριζόμενα περί δημιουργίας ανταγωνιστικού μειονεκτήματος σε βάρος της αφορούν γεγονός ενδεχόμενο και όχι βέβαιο και δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι τελούν σε άμεση συνάρτηση με την έκβαση της προκείμενης δίκης». Στη συνέχεια το δικάσαν εφετείο δέχθηκε το ανωτέρω ένδικο βοήθημα, κατά το μέρος που ασκήθηκε παραδεκτώς και είχε τον χαρακτήρα προσφυγής, και ακύρωσε την τεκμαιρόμενη απόρριψη της ενδικοφανούς προσφυγής της αναιρεσίβλητης κοινοπραξίας κατά της σιωπηρής απόρριψης από τη Δ.Ο.Υ. Κορίνθου της αιτήσεώς της περί επιστροφής του ποσού των 36.237.023,57 ευρώ, διέταξε δε την επιστροφή του εν λόγω ποσού στην αναιρεσίβλητη, νομιμοτόκως από την άσκηση της προσφυγής, κατ' αποδοχόν λόγου προσφυγής, με τον οποίο είχε προβληθεί ότι η αύξηση κατά 13% του ποσοστού συμμετοχής του Δημοσίου επί των μικτών κερδών της επιχείρησης καζίνο της αναιρεσίβλητης από τυχερά παίγνια, καθώς και του ειδικού ετήσιου τέλους υπέρ του Δημοσίου έχουν τον χαρακτήρα φόρου, και ότι, επομένως, θα έπρεπε, κατά το άρθρο 78 παρ. 1 του Συντάγματος, να έχει επιβληθεί με τυπικό νόμο και όχι βάσει του από 8.11.1996 ιδιωτικού συμφωνητικού. Ειδικότερα, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έγιναν δεκτά τα εξής: «14. Επειδή, ... η συμμετοχή του Δημοσίου επί του μικτού κέρδους των παιγνίων των καζίνο καθώς και το ειδικό ετήσιο τέλος περιλαμβάνονται μεταξύ των εσόδων του Δημοσίου που απαριθμούνται στο άρθρο 2 παρ. 6 του ν. 2206/1994. Και τα δύο αυτά έσοδα αφορούν άμεση αναγκαστική οικονομική παροχή που επιβάλλεται μονομερώς από το Δημόσιο, κατ' ενάσκηση δημόσιας εξουσίας, με σκοπό αποκλειστικά ταμειευτικό και εισπρακτικό και συγκεκριμένα τη δημιουργία και την αύξηση των κρατικών εσόδων, ενώ δεν καταβάλλονται έναντι ανταλλάγματος. Συνεπώς, τα πιο πάνω έσοδα

του Δημοσίου, ανεξάρτητα από την ειδικότερη ονομασία τους, πληρούν τα ουσιώδη χαρακτηριστικά του φόρου κατά την έννοια του άρθρου 78 παρ. 1 του Συντάγματος (πρβλ. ΣΤΕ 2563/2015 Ολομ. σκέψη 17, ΣΤΕ 4025/1998 σκέψη 8 μειοψ., ΣΤΕ 4027/1998 σκέψη 6 μειοψ.). Ειδικότερα, η συμμετοχή του Δημοσίου στα μικτά κέρδη των παιγνίων έχει το χαρακτήρα του φόρου επί των συναλλαγών, του οποίου το υποκείμενο, η κατηγορία των συναλλαγών επί των οποίων επιβάλλεται, καθώς και ο φορολογικός συντελεστής πρέπει να καθορίζονται από τυπικό νόμο, σύμφωνα με τη συνταγματική επιταγή του άρθρου 78 παρ. 1 (πρβλ. ΣΤΕ 2469-71/2008 Ολομ. σκέψη 14, ΣΤΕ 1181/2014 Ολομ. σκέψη 13). Κατ' ακολουθίαν, η αύξηση του ποσοστού συμμετοχής του Δημοσίου κατά 13% επί των μικτών κερδών των τυχερών παιχνιδιών της επιχείρησης καζίνο της προσφεύγουσας, καθώς και η αύξηση του ειδικού ετήσιου τέλους υπέρ του Δημοσίου, οι οποίες έγιναν με ιδιωτικό συμφωνητικό και όχι με νόμο, είναι μη νόμιμες και δεν παράγουν έννομα αποτελέσματα. Εξάλλου, τα υποστηριζόμενα ότι η αύξηση του ποσοστού συμμετοχής του Δημοσίου κατά 13% έγινε με το από 8.11.1996 ιδιωτικό συμφωνητικό σε ανταπόδοση συγκεκριμένης αντιπαροχής εκ μέρους του Ελληνικού Δημοσίου προς την προσφεύγουσα, η οποία συνίσταται στην υποχρέωση του Δημοσίου να μη χορηγήσει άλλη άδεια καζίνο στην Αττική ή επί του οδικού άξονα Αθηνών – Κορίνθου, με αποτέλεσμα το 13% να μην μπορεί να θεωρηθεί φόρος, αλλά συμβατικό τίμημα έναντι της ειδικής αυτής αντιπαροχής, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα. Και τούτο, διότι η υποχρέωση αυτή του Δημοσίου δεν τέθηκε για πρώτη φορά ως όρος στο από 8.11.1996 ιδιωτικό συμφωνητικό, με το οποίο αυξήθηκε κατά 13% το ποσοστό συμμετοχής του Δημοσίου στα μικτά κέρδη των παιγνίων, αλλά οριζόταν ρητώς στον νόμο που προέβλεψε την ίδρυση των καζίνο (ν. 2206/1994 άρθρο 1 παρ. 2), προβλέφθηκε δε ρητά και στην 290/14.2.1995 άδεια ίδρυσης, λειτουργίας και εκμετάλλευσης καζίνο (άρθρο 1 παρ. 3.4.) και στην αρχική 602/3.4.1995 σύμβαση που

υπογράφηκε ανάμεσα στην προσφεύγουσα και το Δημόσιο (άρθρο 1 παρ. 3.4.). Κατά συνέπεια, η αύξηση αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά συμβατικό τίμημα της προσφεύγουσας έναντι συγκεκριμένης ειδικής αντιπαροχής εκ μέρους του Δημοσίου, ώστε να είναι δυνατόν να εκτιμηθεί ότι δεν φέρει τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του φόρου. Έτσι, η αύξηση αυτή δεν μπορεί να διαφοροποιηθεί από το αρχικώς συμφωνηθέν ποσοστό 20% της συμμετοχής του Δημοσίου επί των μικτών κερδών των παιγνίων, φέρει δηλ. και η αύξηση αυτή τα χαρακτηριστικά του φόρου, ο οποίος μόνο με τυπικό νόμο μπορεί να επιβληθεί. Επομένως, εφόσον στην προκειμένη περίπτωση η αύξηση του ποσοστού συμμετοχής του Δημοσίου στα μικτά κέρδη των παιγνίων της επιχείρησης καζίνο της προσφεύγουσας κατά 13%, καθώς και του ειδικού ετήσιου τέλους υπέρ του Δημοσίου, έγινε με ιδιωτικό συμφωνητικό, είναι μη νόμιμη, κατά παραδοχή ως βασίμου του σχετικού λόγου της προσφυγής, ενώ παρέλκει ως αλυσιτελής η εξέταση των λοιπών λόγων της προσφυγής. Κατ' ακολουθίαν, μη νόμιμα καταλογίστηκαν σε βάρος της προσφεύγουσας τα ως άνω ποσά, που αντιστοιχούν στις αυξήσεις αυτές, το ύψος των οποίων δεν αμφισβητείται από το καθού Δημόσιο, και τα οποία πρέπει να της επιστραφούν ως αχρεωστήτως καταβληθέντα».

6. Επειδή, με την πρώτη των κρινόμενων αιτήσεων προβάλλεται ότι είναι εσφαλμένη η κρίση της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως ότι η συμμετοχή του Δημοσίου στα μικτά κέρδη από τυχερά παίγνια και το ειδικό ετήσιο τέλος για την κατοχή άδειας λειτουργίας καζίνο, και, κατ' ακολουθία, οι ένδικες αυξήσεις αυτών που επήλθαν επί τη βάση του επίδικου ιδιωτικού συμφωνητικού, συνιστούν φόρο. Κατά το αναιρεσεϊόν, η προβλεπόμενη στο νόμο συμμετοχή του Δημοσίου στα κέρδη της επιχείρησης καζίνο, το οριστικό ποσοστό της οποίας διαμορφώνεται με την προσφορά του μειοδότη και περιλαμβάνεται ως όρος της διοικητικής άδειας, δεν έχει χαρακτήρα φόρου, αλλά αποτελεί αντάλλαγμα (τίμημα) για την απόκτηση άδειας λειτουργίας καζίνο και τη δυνατότητα που

παρέχεται στον δικαιούχο να αποκομίσει σημαντικά οικονομικά οφέλη από την πρόσβαση στη συγκεκριμένη οικονομική αγορά. Ομοίως, το ειδικό ετήσιο τέλος δεν έχει χαρακτήρα φόρου, αλλά αποτελεί πράγματι τέλος έναντι της ειδικής αντιπαροχής της κατοχής της άδειας λειτουργίας καζίνο. Περαιτέρω, κατά τα προβαλλόμενα, η αύξηση κατά 13% του ποσοστού συμμετοχής του Δημοσίου στα κέρδη της αναιρεσίβλητης κοινοπραξίας συμφωνήθηκε εν προκειμένω, επί τη βάσει ιδιωτικού συμφωνητικού, ως συμβατικό αντάλλαγμα έναντι συγκεκριμένης ειδικής αντιπαροχής, ήτοι έναντι της ωφέλειας που θα απεκόμιζε η αναιρεσίβλητη κοινοπραξία από τη μη χορήγηση άλλης άδειας καζίνο εντός Αττικής ή επί του οδικού άξονα Αθηνών- Κορίνθου, και επομένως, κατά τα προβαλλόμενα, σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί φόρο, ούτε ακολουθεί τη νομική φύση του κατά νόμο (άρθρο 2 παρ. 6 περ. γ' του ν. 2206/1994) προβλεπόμενου ποσοστού συμμετοχής (εν προκειμένω 20%) του Δημοσίου στα μικτά κέρδη της αναιρεσίβλητης. Εξάλλου, το Δημόσιο υπέβαλε παραίτηση από τον λόγο αναιρέσεως, με τον οποίο προβαλλόταν ότι στο προς επιστροφή ποσό των 36.237.023,57 ευρώ περιλαμβάνεται και ποσό που αντιστοιχεί στην προβλεφθείσα με το άρθρο πρώτο παράγραφος Ε υποπαρ. Ε7 περ. 10 γ' του ν. 4093/2012 αύξηση της συμμετοχής του Ελληνικού Δημοσίου στα μικτά κέρδη παιγνίων κατά 2 ποσοστιαίες μονάδες [βλ. το 1318/19.3.2018 πρακτικό παραίτησεως της Τριμελούς Επιτροπής του άρθρου 6 του ν. 3086/2002 (Α' 324) του Δικαστικού Γραφείου Τρίπολης του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, το οποίο κατατέθηκε στο Συμβούλιο της Επικρατείας με την υπ' αριθμ. πρωτ. ΣτΕ Π 2661/26.4.2018 αίτηση].

7. Επειδή, κατά τις διατάξεις του άρθρου 53 παρ. 3 και 4 του π.δ. 18/1989 (Α' 8) [όπως ισχύουν μετά την αντικατάστασή τους με τα άρθρα 12 παρ. 1 του ν. 3900/2010 (Α' 213) και 15 παρ. 2 του ν. 4446/2016 (Α' 240)], για το παραδεκτό της αιτήσεως αναιρέσεως πρέπει, σωρευτικά, αφενός μεν να προβάλλεται κατά τρόπο ειδικό ότι με κάθε ένα από τους

προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως τίθεται νομικό ζήτημα για το οποίο είτε δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, είτε υπάρχει αντίθεση μεταξύ των κρίσεων της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και νομολογίας ανωτάτου δικαστηρίου, αφετέρου δε το αντικείμενο της διαφοράς που άγεται ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, αν είναι χρηματικό, να υπερβαίνει τις 40.000 ευρώ. Με τον εκτεθέντα στην προηγούμενη σκέψη λόγο αναιρέσεως της πρώτης αιτήσεως τίθεται κατ' ουσίαν το νομικό ζήτημα εάν οι γενόμενες επί τη βάσει ιδιωτικού συμφωνητικού αυξήσεις του ποσοστού συμμετοχής του Ελληνικού Δημοσίου στα μικτά κέρδη από παίγνια και του ειδικού ετήσιου τέλους για την κατοχή άδειας λειτουργίας καζίνο, στις οποίες αφορά το ένδικο ποσό, του οποίου ζητείται η επιστροφή, έχουν τον χαρακτήρα φόρου ή όχι και, περαιτέρω, εάν ακολουθούν τη νομική φύση των προβλεπόμενων στο άρθρο 2 παρ. 6 περ. γ' και δ' του ν. 2206/1994 υπέρ του Δημοσίου εσόδων. Επί του ως άνω νομικού ζητήματος δεν υφίσταται νομολογία του Δικαστηρίου, όπως βασίμως ισχυρίζεται το αναιρεσείον Δημόσιο. Εξάλλου, το ποσό της υπό κρίση διαφοράς ανέρχεται σε 36.237.023,57 ευρώ (βλ. το επισυναπτόμενο στο δικόγραφο της αιτήσεως αναιρέσεως 21982/05.03.2018 σημείωμα προσδιορισμού του ποσού της διαφοράς της Προϊσταμένης Δ.Ο.Υ. Κορίνθου). Επομένως, ως προς την κρινόμενη πρώτη αίτηση συντρέχουν και οι δύο προϋποθέσεις του παραδεκτού κατά το άρθρο 53 παρ. 3 και 4 του π.δ/τος 18/1989, όπως ήδη ισχύει, δεδομένου δε ότι αυτή έχει ασκηθεί και κατά τα λοιπά παραδεκτώς, είναι περαιτέρω εξεταστέα.

8. Επειδή, περαιτέρω, με την δεύτερη των κρινόμενων αιτήσεων (όπως αυτή αναπτύσσεται με το υπόμνημα που κατέθεσε η αναιρεσείουσα μετά τη συζήτηση μέσα στην ταχθείσα προς τούτο προθεσμία), με την οποία πλήττεται ως εσφαλμένη η απόρριψη από το δικάσαν εφετείο της ασκηθείσας υπέρ του Δημοσίου παρεμβάσεως της ήδη αναιρεσείουσας εταιρείας «Ελληνικό Καζίνο Πάρνηθας Α.Ε.», λόγω

μη στοιχειοθέτησης εννόμου συμφέροντος εκ μέρους της κατά το άρθρο 113 παρ. 1 του Κ.Δ.Δ., τίθεται, κατ' ουσίαν, το νομικό ζήτημα εάν επί προσφυγής, με την οποία ζητείται από το Ελληνικό Δημόσιο η επιστροφή ποσών που καταβλήθηκαν από την προσφεύγουσα επιχείρηση επί τη βάσει ιδιωτικού συμφωνητικού ως επαύξηση των υπό του νόμου προβλεπόμενων υποχρεώσεων της προς το Δημόσιο, δικαιούται να παρέμβει προσθέτως υπέρ του Δημοσίου τρίτη επιχείρηση, η οποία δραστηριοποιείται στον ίδιο τομέα παροχής υπηρεσιών και έχει κατά τον νόμο αντίστοιχες οικονομικές υποχρεώσεις (συμμετοχή επί των κερδών της, ειδικό ετήσιο τέλος κ.λπ.) έναντι του Ελληνικού Δημοσίου, επικαλούμενη τη σχέση ανταγωνισμού που συνδέει τις δύο επιχειρήσεις. Ως προς το νομικό αυτό ζήτημα δεν υφίσταται νομολογία, όπως βασίμως ισχυρίζεται η αναιρεσείουσα, το δε ποσό της διαφοράς ανέρχεται, κατά τα προεκτεθέντα (βλ. και το 41302/16.07.2018 σημείωμα προσδιορισμού του ποσού της διαφοράς της Προϊσταμένης Δ.Ο.Υ. Κορίνθου), σε ποσό ανώτερο των 40.000 ευρώ, και επομένως, συντρέχουν και ως προς την αίτηση αυτή οι δύο προϋποθέσεις του παραδεκτού, κατά το άρθρο 53 παρ. 3 και 4 του π.δ/τος 18/1989, όπως αυτό ήδη ισχύει. Δεδομένου δε ότι η αίτηση αυτή έχει ασκηθεί και κατά λοιπά παραδεκτώως, είναι, ομοίως, περαιτέρω εξεταστέα.

9. Επειδή, από τα ανωτέρω εκτεθέντα προκύπτει ότι οι ένδικες αυξήσεις του ποσοστού συμμετοχής του Ελληνικού Δημοσίου στα μικτά κέρδη από τυχερά παίγνια και του ειδικού ετήσιου τέλους επήλθαν βάσει ιδιωτικού συμφωνητικού μεταξύ της αναιρεσίβλητης κοινοπραξίας και της Υπουργού Ανάπτυξης, τα δε επίδικα ποσά καταβλήθηκαν από την αναιρεσίβλητη επί τη βάσει της εν λόγω ιδιωτικής συμφωνίας και όχι ως υποχρεωτική παροχή κατ' εφαρμογήν της φορολογικής νομοθεσίας ή κατόπιν καταλογισμού των ως άνω ποσών ως φόρων. Επομένως, τα ως άνω καταβληθέντα ποσά δεν έχουν τον χαρακτήρα φορολογικού βάρους, ούτε ακολουθούν αναγκαίως τη νομική φύση των προβλεπομένων στο

άρθρο 2 παρ. 6 γ' και δ' του ν. 2206/1994 εσόδων (ανεξαρτήτως μάλιστα της ειδικότερης νομικής φύσης των εσόδων αυτών), όπως εσφαλμένως έκρινε το δικάσαν εφετείο. Από την εξεταζόμενη δε άποψη δεν ασκεί καμία επιρροή ο τρόπος με τον οποίο καταβλήθηκε το ένδικο ποσό (δηλαδή αν καταβλήθηκε κατά τις διατάξεις που αφορούν τον φόρο προστιθέμενης αξίας). Με βάση τα ανωτέρω, η κρίση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι οι αυξήσεις που επήλθαν επί τη βάσει του ως άνω ιδιωτικού συμφωνητικού έχουν το χαρακτήρα φόρου δεν είναι νόμιμη, κατά τα βασίμως προβαλλόμενα με την κρινόμενη πρώτη αίτηση. Συνακόλουθα, το δικάσαν εφετείο, υπολαμβάνοντας εσφαλμένως, κατά τα ανωτέρω, ότι η ένδικη διαφορά αφορά σε φόρο, μη νομίμως απέρριψε την πρόσθετη παρέμβαση της ήδη αναιρεσειούσας εταιρείας «Ελληνικό Καζίνο Πάρνηθας Α.Ε.», η οποία, δραστηριοποιούμενη στον αυτό επιχειρηματικό τομέα με την αναιρεσίβλητη κοινοπραξία (επιχειρήσεις εκμετάλλευσης καζίνο, διεπόμενες, μάλιστα, για λόγους δημοσίου συμφέροντος- προστασίας του κοινωνικού συνόλου αλλά και προστασίας του ανταγωνισμού- υπό το αυστηρό νομικό καθεστώς του ν. 2206/1994 και των μεταγενέστερων νόμων, πρβλ. ΣτΕ Ολομ. 4025-7/1998), δικαιούται να παρέμβει σε δίκη, κατά την οποία αμφισβητούνται καθορισθέντα επί τη βάσει ιδιωτικού συμφωνητικού δικαιώματα και υποχρεώσεις της αντιδίκου - ανταγωνίστριας κοινοπραξίας (πρβλ. ΣτΕ 1135-6/2019, 632-3/2019, 375/2019, 268/2019, 583/1936). Κατόπιν τούτων, πρέπει να γίνουν δεκτές οι κρινόμενες αιτήσεις και να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση εξ ολοκλήρου κατά το μέρος που με αυτήν έγινε δεκτό το ασκηθέν ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Τριπόλεως ένδικο βοήθημα – δηλαδή κατά το μέρος που αυτό στρεφόταν κατά της σιωπηρής απορρίψεως της ενδικοφανούς προσφυγής της αναιρεσίβλητης κοινοπραξίας κατά της επίσης σιωπηρής απορρίψεως από τον Προϊστάμενο της Δ.Ο.Υ. Κορίνθου αιτήσεως της κοινοπραξίας να επιστρέψει ως αχρεωστήτως καταβληθέντα

τα ένδικα ποσά, τα οποία, κατά το δικάσαν δικαστήριο, αποτελούν φόρο – και απορρίφθηκε η παρέμβαση. Δεδομένου δε ότι η υπόθεση δεν χρειάζεται διευκρίνιση κατά το πραγματικό μέρος, το Δικαστήριο κρατεί την υπόθεση κατά το αναιρούμενο μέρος, δικάζει το ασκηθέν ένδικο βοήθημα κατά το μέρος τούτο, ως προς το οποίο και μόνον το βοήθημα αυτό κρίθηκε ως παραδεκτώς ασκηθέν από το δικάσαν εφετείο, και απορρίπτει αυτό, διότι, κατά τα γενόμενα δεκτά ανωτέρω, τα επίδικα ποσά δεν καταβλήθηκαν κατ' εφαρμογή της φορολογικής νομοθεσίας ή κατόπιν φορολογικού καταλογισμού, αλλά επί τη βάσει ιδιωτικής συμφωνίας, και, επομένως, εφόσον δεν αποτελούσαν φόρο, νομίμως η φορολογική αρχή απέρριψε σιωπηρώς το αίτημα περί επιστροφής τους. Εξάλλου, δέχεται την πρόσθετη παρέμβαση της εταιρείας «Ελληνικό Καζίνο Πάρνηθας Α.Ε.», η οποία, κατά τα γενόμενα δεκτά ανωτέρω, ασκήθηκε με έννομο συμφέρον.

10. Επειδή, το Δικαστήριο, εκτιμώντας τις περιστάσεις, κρίνει αφενός μεν ότι πρέπει να αποδοθεί στην αναιρεσίβλητη κοινοπραξία το καταβληθέν για την άσκηση του ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Τριπόλεως ενδίκου βοηθήματος παράβολο, σύμφωνα με το άρθρο 277 παρ. 10 εδ. α' του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, και αφετέρου ότι η αναιρεσίβλητη πρέπει να απαλλαγεί από τη δικαστική δαπάνη του Δημοσίου και της αναιρεσείουσας εταιρείας «Ελληνικό Καζίνο Πάρνηθας Α.Ε.» για την κατ' αναίρεση δίκη (άρθρο 39 παρ.1 του π.δ.18/1989), καθώς και από τα έξοδα της ουσιαστικής δίκης, σύμφωνα με το άρθρο 275 παρ. 1 εδ. ε' του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας.

Διά ταύτα

Συνεκδικάζει τις κρινόμενες αιτήσεις και

Δέχεται αυτές.

Αναιρεί, σύμφωνα με το σκεπτικό, την 8/2018 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Τριπόλεως κατά το μέρος που δέχθηκε το ασκηθέν ενώπιόν του από 2.12.2015 ένδικο βοήθημα και απέρριψε την ασκηθείσα

./.

παρέμβαση.

Κρατεί την υπόθεση, δικάζει και απορρίπτει και κατά το μέρος τούτο το ένδικο αυτό βοήθημα και δέχεται την παρέμβαση, κατά το σκεπτικό.

Διατάσσει την απόδοση αφενός στην αναιρεσείουσα εταιρεία «Ελληνικό Καζίνο Πάρνηθας Α.Ε.» του καταβληθέντος για την άσκηση της δεύτερης από τις συνεκδικαζόμενες αιτήσεις αναιρέσεως παραβόλου και αφετέρου στην αναιρεσίβλητη κοινοπραξία του καταβληθέντος για την άσκηση του ενδίκου βοηθήματος ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Τριπόλεως παραβόλου.

Απαλλάσσει την αναιρεσίβλητη κοινοπραξία από την δικαστική δαπάνη του Δημοσίου και της αναιρεσείουσας εταιρείας «Ελληνικό Καζίνο Πάρνηθας Α.Ε.» τόσο για την κατ' αναίρεση δίκη όσο και για την ουσιαστική δίκη.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 4 Φεβρουαρίου 2019 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 29ης Απριλίου 2020.

Η Πρόεδρος του Β΄ Τμήματος

Η Γραμματέας του Β΄ Τμήματος

Ε. Σάρπ

Α. Ζυγουρίτσα